

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č.j. OAM-89/ZA-ZA11-P15-2022

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 3. 2022 č. j. OAM-89/ZA-ZA11-P15-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 29. 3. 2022, č.j. OAM-89/ZA-ZA11-P15-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném

na žádost žalobce podanou dne 6. 2. 2022 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 3, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále ust. § 10a odst. 1 písm. e) a ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Měl za to, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, jeho žádost neměla být posouzena jako nepřipustná, napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, podle kterého správní rozhodnutí musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce napadené rozhodnutí uvedeným požadavkům nedostálo, žalovaný si neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce nezbytných k tomu, aby mohl kvalifikovaně posoudit, zda například nedošlo v zemi původu žalobce ke změně. Jako jediné podklady žalovaný použil Informace MZV ČR, č. j. 106865-6/2021-LPTP ze dne 20. 4. 2021 a Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021, avšak s těmito zprávami nijak nepracoval, v odůvodnění rozhodnutí na ně neodkázal, a proto nebylo zřejmé, jaké informace z nich využil k posouzení žádosti žalobce. S ohledem na to není ani zřejmé, jak mohl žalovaný posoudit, zda nedošlo v zemi původu žalobce k určité změně relevantní z hlediska nového posouzení žádosti. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti, aniž by přiblížil, jaké konkrétní důvody ho k tomu vedly. Žalobce měl za to, že z jediné zprávy o bezpečnostní a politické situaci nelze posoudit, zda v zemi původu došlo ke změně ve vztahu k jím tvrzeným azylovým důvodům, žalovaný neshromáždil dostatečné informace o situaci v zemi původu žalobce.
4. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tudíž nezákonné, navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládaly žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Odkázal na str. 2 napadeného rozhodnutí a citoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, z čehož vyplývá, že prvním předpokladem pro rozhodování o přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu je žadatelem předestřený či správním orgánem zjištěný výskyt nových skutečností, žalobce však žádné nové skutečnosti neuvedl, což sám výslovně potvrdil. Důvod pro setrvání na území ČR žalobce vysvětlil záměrem zde pracovat, aby mohl splatit dluh, který v zemi původu má, a který byl i důvodem jeho předchozí žádosti. Námitky žalobce jsou pouze obecné a nepodložené.

6. Dle žalovaného námitky směřující k nedostatečným podkladům pro rozhodnutí neobstojí, neboť do správního spisu žalovaný zařadil dostatečně aktuální podklady vypovídající o situaci v Uzbekistánu, jež žalovaného opravňují k učinění závěru o absenci změny, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobci byla před vydáním napadeného rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, doplnit je, avšak žalobce svého práva nevyužil a uvedl, že mu stačí jejich pouhý výčet, a ani v žalobě ničím nedokládá svou obecnou žalobní námitku. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí, připomněl, že v předchozím řízení byl řádnému meritornímu posouzení věnován dostatečný prostor, a správní rozhodnutí obstálo i v následném soudním přezkumu. Uvedl, že vzhledem k tomu, že šlo o druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, posoudil důvody nové žádosti, srovnal je s důvody žádosti předchozí, zabýval se situací v zemi původu a konstatoval, že nedošlo ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Uzavřel, že žalobce nepředložil ani správní orgán nezjistil, že by vyvstaly nové skutečnosti nebo zjištění, které by bez zavinění žalobce nebyly předmětem zkoumání důvodů předchozí žádosti, a které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodu § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
7. Žalovaný trval na správnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 2. 2022 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 14. 2. 2022 mimo jiné uvedl, že má X státní příslušnost, je ženatý, má tři děti, které s jeho ženou žijí v Uzbekistánu, z Uzbekistánu odcestoval v roce 2016, důvody podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné, jako uváděl v předchozím řízení, ve vlasti se zadlužil a potřeboval peníze, aby mohl dluh splatit, proto by chtěl v ČR i nadále zůstat a pracovat, z dluhu dosud splatil pouze malou část, jiné důvody ke své žádosti neměl.
9. Ve spise se nachází rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č. j. OAM-399/LE-BA04-P15-2019, jímž bylo rozhodnuto o předchozí žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana mu nebyla udělena, k důvodům své žádosti tam žalobce uvedl, že potřebuje v ČR zůstat a legálně pracovat, aby mohl splatit svůj dluh, vzal si úvěr 50 tisíc dolarů za účelem podnikání, když zbankrotoval, začali jeho věřitelé žádat vrácení půjčených peněz, zbili jej do bezvědomí, byl pak 15 dnů v nemocnici, musel pak ihned zemi opustit, jinak by jej věřitelé mohli opět zbít, na policii se obrátit nemohl, bál se uvěznění, žalovaný zde konstatoval, že se žalobce ani nepokusil využít prostředků vnitrostátní ochrany, obavy z uvěznění v případě návratu v souvislosti s žalobcovým dluhem považoval za nepodložené spekulace, poukázal na účelovost podané žádosti s ohledem na skutečnost, že žalobce svou žádost podal v době zajištění v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu neoprávněného pobytu v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Zabýval se též obecnou politickou a bezpečnostní situací v Uzbekistánu a situací v oblasti lidských práv, ze zpráv (z let 2017 – 2019) týkajících se situace navracujících se osob včetně neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí zjistil, že dle legislativy za podání žádosti o mezinárodní ochranu žádný postih ani nebezpečí nehrozí, nejsou informace o sledování těchto občanů, uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracující se osoby, ekonomičtí či studijní migranti však úřady obvykle nezajímají, ZÚ Taškent nedisponoval bližšími informacemi o situaci žadatelů o mezinárodní ochranu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č. j. 13 Az 10/2020 – 35 byla žaloba zamítnuta, a kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1 Azs 196/2021 – 61, odmítnuta jako nepřijatelná.

10. Součástí správního spisu je dále Informace OAMP z 25. 2. 2021 – Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav k únoru 2021, a Informace MZV ČR č.j. 106865-6/2021-LPTP ze dne 20. 4. 2021, Uzbekistán.
11. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 24. 3. 2021 se žalobce s podklady pro rozhodnutí seznámit nechtěl, stačil mu jen jejich výčet, nechtěl nic doplnit ani uvést nové informace.
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 3. 2022 žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, z rozhodnutí o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Po porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení shledal, že důvody prezentované žalobcem v současném řízení jsou totožné, těmito důvody se v rámci předchozího řízení detailně zabýval, a žalobce neuvedl jakékoliv nové relevantní informace či skutečnosti, které by bylo třeba hodnotit či které by měly vliv na rozhodnutí správního orgánu. Ohledně situace v zemi původu žádná konkrétní zjištění neučinil, avšak na základě shromážděných zpráv o zemi původu konstatoval, že v zemi původu nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti (tj. ode dne 23. 1. 2020, případně od doby ukončení řízení na Nejvyšším správním soudě dne 13. 1. 2022) ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak neshledal.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., s ohledem na to, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

18. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č.j. 6 Azs 15/2019-27.
19. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: *„Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“*
20. V dané věci není sporné, že žalobce v současném řízení uváděl stejné důvody podané žádosti, jako v předchozím řízení (tj. potřebu vydělat si peníze na uhrazení dluhu, který má v zemi původu), v tomto smyslu tedy podmínky § 11a odst. 1 zákona o azylu pro opakované meritorní posouzení žádosti naplněny být nemohly. Žalobní námitky směřovaly výhradně do nedostatečných podkladů a zjištění žalovaného týkajících se aktuální situace v zemi původu.
21. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9. 9. 2021, č. j. 7 Azs 177/2021 – 23 uvedl, že *„správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které odůvodňují podání této žádosti. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“* V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, v němž NSS uvedl, že *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto*

závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

22. Postup správního orgánu ve vztahu k posouzení relevantních změn v zemi původu cizince musí být pak zvlášť pečlivý, neboť správní orgán by se případnými změnami měl zabývat bez ohledu na to, zda žadatel tuto změnu v žádosti výslovně tvrdí, přičemž pro posouzení je podstatný taktéž čas, jenž uplynul v mezidobí od podání první žádosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38).
23. Žalovaný se v daném řízení zabýval též otázkou, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, k tomu shromáždil zprávy týkající se této situace, odkázal na původní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které bylo podloženo dostupnými podklady týkajícími se též obecné bezpečnostní situace v Uzbekistánu a ve kterém byla tato situace konkrétně popsána, na základě rozboru nově shromážděných zpráv dospěl k závěru, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti (resp. od doby ukončení řízení na Nejvyšším správním soudě, ke kterému došlo 13. 1. 2022, tedy asi dva měsíce před rozhodnutím o opakované žádosti) nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový závěr je sice stručný, avšak bylo by jej možné považovat za dostatečný v situaci, kdy by dle nově shromážděných podkladů skutečně v zemi původu k žádné zásadní změně nedošlo. Shromážděné podklady by též a priori nebylo třeba považovat za nedostatečné pouze z toho důvodu, že byly v době vydání napadeného rozhodnutí zhruba rok staré (za předpokladu, že by po jejich vydání nedošlo k žádné zásadní změně), přičemž žalobce sám žádnou zásadní změnu v zemi původu nenamítal a rovněž žalobní námitka ohledně neaktuálnosti podkladů je pouze obecná, aniž by žalobce konkrétně řekl, v čem jsou dle jeho mínění shromážděné podklady neaktuální.
24. Soud však nemůže odhlédnout od toho, že stejné podklady, jaké žalovaný shromáždil v daném řízení, tj. Informaci MZV ČR ze dne 20. 4. 2021, č. j. 106865-6/2021-LPTP, Uzbekistán, a Informaci OAMP ze dne 25. 2. 2021, Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, již posuzoval v rozsudku ze dne 20. 10. 2022 č.j. 4 Az 33/2021-43, kde šlo rovněž o řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto rozsudku soud hodnotil situaci, kdy žalovaný v původním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany vycházel ze zpráv o zemi původu z let 2017- 2019 (tedy stejně, jako v projednávaném případě, kdy rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020 rovněž vycházelo ze zpráv z let 2017-2019) a soud v něm shledal, že dle zprávy MZV ČR ze dne 20. 4. 2021 je situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v Uzbekistánu oproti původně hodnocenému stavu zřetelně odlišná, dle této zprávy mají uzbecké orgány velmi přesný přehled o vycestování občanů Uzbekistánu, který se odvozuje od pasových kontrol při opuštění a příjezdu do země, pokud se občan vrací po dlouhodobějším pobytu v zahraničí, aniž by porušil pobytový režim v dané zemi a nepožádal tam o azyl, přímé sankce mu nehrozí, může však být v jednotlivých případech sledován: příslušníci bezpečnostních složek se na něj mohou vyptávat v rodině, kolegů, na pracovišti, uzbecké státní orgány se snaží sledovat své občany v zahraničí v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, zastupitelskému úřadu současně není známo, jak při tom postupují, neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti mohou hrozit výslechy Státní bezpečnosti, nutnost zdůvodnění, proč podali žádost o azyl, hrozí jim diskriminace (např. při hledání zaměstnání) nebo i věznění. V tomto rozsudku č.j. 4

Az 33/2021-43 dospěl soud k závěru, že Informace MZV ČR ze dne 20. 4. 2021 založila pochybnosti ohledně situace uzbeckých státních příslušníků, kteří v zahraničí podali žádost o mezinárodní ochranu, po jejich návratu, a to z hlediska možné existence azylově-relevantního nebezpečí, a dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud opakovanou žádost žalobce posoudil jako nepřipustnou, naopak bylo namístě žádost přezkoumat meritorně a náležitě posoudit situaci v zemi původu a opatřit si k tomu dostatečné podklady.

25. V posuzované věci předchází rozhodnutí o mezinárodní ochraně ze dne 23. 1. 2020, č. j. OAM-399/LE-BA04-P15-2019 se zprávám o zemi původu z let 2017 -2019 věnuje na stranách 9 – 10, dle těchto zpráv dle tehdy platné legislativy nehrozil žádný postih či nebezpečí osobám, které podaly žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, uzbecké orgány pouze výběrově vyslyšely navracející se osoby, ZÚ Taškent nicméně nedisponoval bližšími informacemi o situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. Z toho je zřejmé, že obdobně jako v případě č.j. 4 Az 33/2021 i v projednávané věci ze zprávy MZV ČR ze dne 20. 4. 2021 vyplývá, že situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v Uzbekistánu je oproti stavu dle rozhodnutí ze dne 23. 1. 2020 zřetelně odlišná.
26. V této souvislosti soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č.j. 1 Azs 74/2022-46, kde uvedl: „*Ve vztahu k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu žalovaný vycházel ze skutkové podstaty, která je v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný si k této otázce obstaral celkově tři zprávy, Informace MZV z listopadu 2017, z března 2019 i citovanou zprávu z 19. 5. 2020. Nejaktuálnější z těchto zpráv přitom odpovídá na stejné otázky, na které se MZV dotazovalo zastupitelského úřadu i ve starších dvou zprávách, a skutečnosti obsažené ve starších dvou zprávách nejaktuálnější tvrzení nevyvrací. Jak správně poukazuje stěžovatel, nejaktuálnější z těchto informací přitom obsahuje tvrzení, že jednotlivým osobám, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu, nehrozí přímé sankce, avšak pouze za předpokladu, že v zahraničí nepožádaly o azyl. Navracející se osoby jsou sledovány, příslušníci bezpečnostních složek se na takové osoby vyptávají v rodině, kolegů, na pracovišti. Dále informace obsahuje tvrzení, že se uzbecké státní orgány snaží sledovat své občany v zahraničí v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Zastupitelskému úřadu současně není známo, jak při tom postupují. Neúspěšným žadatelům pak hrozí výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnění, proč podali žádost o azyl, hrozí jim diskriminace (např. při hledání zaměstnání) nebo i věznění. Přesto žalovaný dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Pro tento rozpor obsahu spisu a zjištěného skutkového stavu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.“)*
27. Na základě toho tak neobstojí závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí, dle kterého nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu, k žádné obecné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Je totiž zřejmé, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). S ohledem na shora uvedené proto soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).
28. V novém řízení tak žalovaný nebude mít možnost žádost žalobce posoudit jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavit dle § 25 písm. i) téhož zákona, bude povinen tuto žádost řádně věcně posoudit ve vztahu ke všem případným formám mezinárodní ochrany. Žalovaný v dalším řízení rovněž důkladně posoudí, zda s ohledem na aktuální situaci v zemi původu může mít žalobce coby

uzbecký státní příslušník, který v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu, odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný si opatří aktuální a relevantní zprávy o situaci v Uzbekistánu, a to včetně podkladů týkající se osob navracejících se ze zahraniční a neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně